

Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμός φύλλου 64 1 'Ιουλίου 2001

Μοναξιά καί μοναξιά

Μᾶς ἐπηρεάζει ἀρνητικά καί μᾶς ἀποδιοργανώνει ἡ μοναξιά, πού μᾶς κυκλώνει, τούτη τήν ἐποχή καί μᾶς ἀναγκάζει νά περπατᾶμε σκυφτοί, δίχως τήν παραμικρή συμπαράσταση καί τήν ἀναγκαία συναντίληψη, τά ἀνηφορικά μονοπάτια τῆς ζωῆς.

Διογκωμένες οἱ πολιτεῖες μας, μέ πανύψηλες κατοικίες καί στενοὺς δρόμους, μᾶς ὑποχρεώνουν νά κυκλοφοροῦμε σωρευμένοι καί στριμωγμένοι στή διάταξη τοῦ κοπαδιοῦ. Ἀνοιχτά ὀλημερίς καί τά παράθυρα τῶν τηλεοράσεων μας, φέρνουν στίς οἰκογενειακές μας ἐστίες ἢ στοὺς τόπους τῆς δουλειᾶς μας καί ἄλλα κοπάδια συνανθρώπων μας. Τίς περιπέτειές τους. Τούς πόνους τους. Ὡστόσο, μέσα στόν οἰκουμενικό συνωστισμό, ἡ ὑπαρξή μας νοιώθει μόνη, μονότατη.

Η μοναξιά σφραγίζει τή βίβλο τῆς σύγχρονης ἱστορίας. Καταλύει τή γόνιμη κοινωνικότητα καί οἰκοδομεῖ τή συμβατικότητα. Κόβει τίς γέφυρες τῆς ἐπικοινωνίας καί κλείνει τοὺς ἀνθρώπους σέ πύργους, καλοπεριποιημένους, ἀλλά ἀπρόσφορους γιά συμπορεία καί διάλογο καί συνεργασία.

Ο᾽μως (ποιός θά τό περίμενε;) οἱ οἰκοδόμοι τῆς παγκοσμιοποίησης φρόντισαν, στήν ἀνατολή τῆς τρίτης χιλιετίας, νά μᾶς σύρουν καί σέ μιά δεύτερη μοναξιά, πολύ σκληρότερη καί πολύ τραγικότερη ἀπό τήν πρώτη. Πάσχισαν (καί σέ μεγάλη κλίμακα τό πέτυχαν) νά ἀνατινάξουν τή γέφυρα ἐπικοινωνίας μας μέ τόν οὐρανό. Νά μᾶς ἐγκλωβίσουν στήν ἀπομόνωση τῆς ὑλοκρατίας. Στό στενό χῶρο τοῦ «ἐδῶ» καί τοῦ «τώρα». Νά μᾶς ἀποκλείσουν τήν προοπτική τῆς αἰωνιότητος. Νά μᾶς στερήσουν τή χαρά καί τήν ἀνακούφιση, πού ἀντλοῦμε,

καθώς υψώνουμε τά μάτια καί τίς καρδιές στόν Παντοδύναμο Δημιουργό καί προφέρουμε τήν ἀτίμητη προσευχή «Πάτερ ἡμῶν».

Η μοναξιά τῆς ὑπαρξῆς, πού δέν μπορεῖ ἢ δέν τῆς ἐπιτρέπεται νά ζήσει τή θεϊκή Παρουσία, νά συμπορευτεῖ, μαζί μέ τόν Ἀναστημένο Ἰησοῦ, ὅπως οἱ δύο μαθητές του περπάτησαν δίπλα Του καί μαζί Του στό δρόμο πρός τήν Ἐμμαούς, νά ἀνοίξει γόνιμο διάλογο καί νά ἀναπαυτεῖ στήν Ἀγάπη Του, εἶναι τραγική. Καί συνιστᾷ μιᾷ πράξη αὐτοκαταστροφῆς. Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς καταντάει πέρα γιά πέρα ἔρημος. Ἐστω καί ἂν φωτογραφίζεται κατεσπαρμένος ἀπό ὀγκώδεις οἰκοδομές. Ἐστω καί ἂν βουίξει ἀπό τήν ἀέναη κίνηση ἢ τοὺς ἀτέρμονες διαπληκτισμούς τῶν ἀνθρώπων. Τό «σήμερα» καί ὁ «μόχθος» καταβροχθίζονται στό χάος καί συγκαταβροχθίζουν τήν ψυχή στό κενό τοῦ ἀνοημάτιστου κυκλώματος τῆς ζωῆς. Δίχως «ἔλλογη» Ἀρχή καί δίχως δικαίωση τῆς γραμμικῆς κίνησης πρός τό μέλλον. Καί τό «αὔριο», πού σκεπάζεται ἀπό τό βαρύ, «μαῦρο φάσμα» τοῦ θανάτου, ἀπειλεῖ ἀδιάκοπα τήν ὑπαρξή καί τήν κάνει νά χάσει τό θάρρος της καί τό βηματισμό της.

Η στέρηση τῆς κοινωνίας μέ τό Θεό εἶναι στέρηση τῆς βεβαιότητος γιά τό «σήμερα» καί τοῦ ὁράματος καί τῆς ἐλπίδας γιά τό «αὔριο». Εἶναι ἐμπειρία ὀρφάνιας. Ἀποστασιοποίηση ἀπό τή δυναμική τῆς ζωῆς καί περιθωριοποίηση στόν προθάλαμο τοῦ μηδενισμοῦ καί τοῦ ἐξαφανισμοῦ στό χάος.

Αὕτῃ τῇ μοναξιά, μᾶς προσφέρουν σήμερα τά μυστικά κέντρα προγραμματισμοῦ τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας καί ἐκμετάλλευσης τῆς ἀνθρώπινης ζωτικότητας. Μᾶς τρέφουν καί μᾶς ὑπερτρέφουν μέ τήν πληθμονή τῶν μεταλλαγμένων τροφῶν, πού παράγονται στίς πατρίδες τῶν μεγάλων ἐκμεταλλευτῶν. Καί μᾶς ἀφαίρουν τό δικαίωμα καί τήν ἱκανότητα νά βιώνουμε τή γλυκειά παρουσία τοῦ «Θεοῦ-Πατέρα» καί νά υπερβαίνουμε τήν ἐγκόσμια μοναξιά μας στό κλίμα τῆς μυστικῆς κοινωνίας μαζί Του. Νά ἀντλοῦμε τό νοσηματισμό τῆς ὑπαρξῆς μας ὄχι ἀπό τήν ἐμπορευματική διαφήμιση τῶν ἐντυπωσιακῶν προϊόντων τῆς τεχνολογίας, ἀλλά ἀπό «τόν ὄντως ὄντα», ἀπό Ἐκεῖνον, πού ὑέρκεται τῆς ὕλης καί καλύπτει τίς ἀνθρώπινες ψυχές μας μέ τήν ἀπαλότητα καί τή γλυκύτητα τῆς Ἀγάπης Του.

Ανοιγμα σ' αὐτή τήν ἀγάπη, τή θερμή, τή γνήσια, τήν ἀπροσμέτρητη, εἶναι ἡ προσευχή ἐνός ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἀγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου. Τή διατύπωσε σέ στιγμές μοναξιᾶς καί πόνου. Ὅταν ἔχασε ἀπό κοντά του τό φωτισμένο καί ἀγαπημένο του δάσκαλο. Προσευχήθηκε καί ἰκέτευε: «Ἐλθέ ὁ μόνος πρός μόνον, ὅτι μόνος εἰμί, καθάπερ ὁρᾷς». Μέ τήν προσευχή του αὐτή καί τήν ἐπανάκουσή του στή Θεϊκή φροντίδα, βρέθηκε θρονιασμένος στήν ἀπέραντη ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ. Στή θαλπωρή. Στήν πατρική Ἀγάπη.

Ἡ *summa* τῆς τριετίας Β'

Στό παθητικό τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς τριετίας Χριστοδούλου βρίσκεται καταχωρημένη ἡ ἐξουδετέρωση καί ἡ ἐξουθένωση τοῦ βασικοῦ διοικητικοῦ θεσμοῦ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τοῦ Ἁγιοπνευματικοῦ θεσμοῦ τῆς Συνόδου. Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος ξεπέρασε κατά πολύ σέ ἐκτροχιαστική συμπεριφορά, σέ αὐταρχισμό καί σέ συγκεντρωτισμό, τόν προκάτοχό του. Καί ἀνάγκασε τό βουλευτικό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας νά στηθεῖ ἄφωνο καί ἄπραγο στίς κερκίδες τῶν θεατῶν, κατά τή Χρυσοστομική ἔκφραση: *«ἄφωνότερον ἰχθύος καί ἀπραγώτερον βατράχου»*. Καί νά λειτουργήσῃ ὡς περιθωριακό συγκρότημα χειροκροτητῶν τῶν πρωτοβουλιῶν ἢ τῶν αὐθαιρεσιῶν τῆς μακαριότητάς του.

Μὴν ἐντοπίσετε τὴν ἐκτροπή μόνο στίς ἀπανωτές ἐκδηλώσεις προβολῆς τῶν τελευταίων, μεταπασχαλινῶν ἡμερῶν. Καί μὴν ἐγγράψετε στή βίβλο τῶν δυσμενῶν κρίσεών σας, ὡς περιστατικό στιγμιαίας κοσμικῆς ἔκρηξης, τὴν ἀπομόνωση καί τὴ φίμωση ὁλόκληρης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό χειρισμό τῆς Παπικῆς ἐπί-

σκεψῆς στό βῆμα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν καί στὸν προγραμματισμό ἀνταλλαγῆς ἐγκάρδιων, ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν μέ τόν Ἐπίσκοπο τῆς ἱστορικῆς, Ὁρθόδοξης ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας τῶν Ἀθηνῶν. Γιά τόν Πάπα μπορεῖ ὁ ἀσπασμός νά ἦταν λεπτομερειακὴ κίνηση στή διπλωματικὴ σκακίερα τῆς παγκοσμιοποίησης καί τῆς ἀνάδειξης τῆς ρωμαϊκῆς Ἐδρας ὡς ἐστίας οἰκουμενικῆς δυνάμεις καί ἀπολυταρχικῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑπευθυνότητας. Γιά τόν δεύτερο, ὅμως, παρτενέρ, γιά τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, ἡ ἀβροφροσύνη ἦταν τάνυσμα γιὰ ἐξίσωση μέ τὴν Παπικὴ ἀπολυταρχία. Ἐνεργοποίηση μύχιου πόθου ὑπεροχῆς καί ὑπερεξουσίας. Εὐκαιρία ἡγεμονικῆς, μοναρχικῆς προβολῆς. Καί πονηρὴ δραπέτευση ἀπὸ τό δεσμευτικὸ σχῆμα τῆς Συνοδικότητος, πού προάγει καί ἐγκαθιστᾷ στήν ἴδια γραμμὴ τῆς ἀρμοδιότητος καί τῆς ὑπευθυνότητος ὅλους τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτιμώντας τὴ συμμετοχὴ καί τὴν εἰσφορά τοῦ «πρώτου», ὡς ταπεινὴ διακονία «πρώτου μεταξύ ἴσων».

Δέν εἶναι χωρὶς σημασία, τό γεγονός, ὅτι, ἀμέσως μετὰ τό ἀποτρά-

θηγμα τῶν τηλεοπτικῶν προβολέων ἀπό τό χωρο τοῦ προσκυνήματος, οἱ πληρωμένοι κοντυλοφόροι τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς ἄρχισαν νά τονίζουν τό τροπάριο τῆς ἀνάδειξης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου σέ προσωπικότητα παγκόσμιας ἐμβέλειας, προορισμένης νά παίξει ρόλο μεσολαβητή καί ρυθμιστή σέ ὅλες τίς καιρικές πικρίες τῶν μελῶν τῆς Ὁρθόδοξης οἰκογένειας καί πρωταγωνιστή στή συμπορεία τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν καί στή λιτάνευση τοῦ εἰδώλου τῆς παγκοσμιότητας.

Ἀστεῖο ἀνέκδοτο ἡ δημοσιογραφική καμπάνια. Κακόγουστος ὁ ἀρχιεπισκοπικός ἀνδριάντας στό βάθρο τῆς εἰδωλικῆς προσκύνησης. Ἀλλά ἐνδεικτική ἡ κίνηση καί ἀποκαλυπτική τῆς ἀχίλλειας πτέρνας τοῦ σημερινοῦ Ἐπισκόπου τῶν Ἀθηνῶν, πού γνωρίζουν νά τήν ἐρεθίζουν οἱ κόλακες τῆς καμαρίλας του καί νά ἀποτιμοῦν τήν πράξη τοῦ ἐρεθισμοῦ σέ χρῆμα, σέ εὐνοια, ἢ σέ ἀναρρίχηση.

Ὁ κ. Χριστόδουλος δέν ἐξωτερίκευσε γιά πρώτη φορά, κατά τήν τελετουργία τοῦ Παπικοῦ προσκυνήματος, τήν ἀκόρεστη νοσταλγία τοῦ Παπικοῦ πρωτείου, πού τόν διακατέχει καί τόν συνεγείρει. Τό ἔγκλημά του εἶναι συνεχές. Ὁ αὐταρχισμός του καί ὁ δεσποτισμός του ἀποτελοῦν τά ἰδρυτικά κεφάλαια, πού κατέθεσε κατά τήν ἐπίσημη στιγμή τῆς ἀνάληψης τῶν καθηκόντων τοῦ προέδρου τῶν δυό Συνοδικῶν Σωμάτων, τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνοδου καί τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Κατά τήν ἐνθρόνισή του, μίλησε, ὑποκριτικά καί συμβατικά, γιά τή

Συνοδική συγκρότηση καί τή Συνοδική λειτουργία τῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης. Καί κατέθεσε, ἐξ ἴσου ὑποκριτικά, τήν ὑπόσχεση, ὅτι θά σεβαστεῖ τή Συνοδικότητα καί θά τήν ἐπαναφέρει στήν Πατερική της καθαρότητα καί στιλπνότητα. Ἐξέπεμψε πρὸς τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα, μέ ὕφος ὠριμασμένου ἡθοιοποιοῦ, φωτοβολίδα ἐλπίδας, πῶς, ὑπὸ τήν προεδρεία του, θά ἐπιτραπεί στό Πανάγιο Πνεῦμα νά διεισδύσει στήν αἰθουσα τῶν Συνοδικῶν διασκέψεων καί νά ἐνεργήσει φωτιστικά καί χαρισματικά, ὥστε οἱ ἀποφάσεις τοῦ Σώματος νά μὴ εἶναι γεννήματα διαπλοκῆς ἢ σατραπικῆς ἐπικυριαρχίας, ἀλλὰ καρποί τῆς γνήσιας εὐσέβειας καί τῆς κοινῆς αὐτοπαράδοσης στόν Παράκλητο.

Ὅμως, ἀμέσως μετά τήν ἐξαγγελία τῶν προγραμματικῶν του δηλώσεων, τήν ἐπόμενη ἀκριβῶς μέρα, ἐπιδόθηκε στήν τεχνολογία τῆς ραδιοεργασίας. Στήν ἐξουδετέρωση τῶν Ἱεραρχῶν ὡς συνοδικῶν Συνέδρων μέ ἐλεύθερη γνώμη καί αὐτόνομη ψήφο. Καί στό σφετερισμό τῶν ἐξουσιῶν, πού ἀνήκουν ἀποκλειστικά καί μόνο στά Συνοδικά ὄργανα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος καί ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπογυμνώθηκαν ἀπὸ τό δικαίωμα προγραμματισμοῦ τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης καί κατάντησαν νεκρά σχήματα. Ἀπολιθώματα παλαίου μεγαλείου. Δίχως οὐσιαστική ἄρμοδιότητα. Μὲ ρόλο κομπάρσου. Μὲ Συνοδική δικαιοδοσία δοτὴ καί περιορισμένη. Μὲ ἀποστολή(!) νά πλαισιώσουν, ὡς ὑπασπιστές ἢ ὡς τιμητικά ἀποσπάσματα, τόν Ἀρχιεπίσκοπο στίς δημόσιες ἐμφανίσεις του. Στά συλλαλη-

τήρια καί στίς τελετουργίες. Καί μέ σκοπιμότητα νά φορτώνονται στους ὤμους τους τό βάρος τῆς λαϊκῆς κατακραυγῆς, ὅταν ἡ ἀβασάνιστη καί ἀχαλίνωτη ἔπαρση τοῦ ὑπερκινητικοῦ Ἀρχιεπισκόπου σηκώνουν τίς θύελλες τῶν ἀντιδράσεων καί προκαλοῦν τούς κεραυνούς τῶν ἐπικρίσεων.

Ἡ καταλυτική ἀχρήστευση τοῦ Συνοδικοῦ συστήματος καί ἡ περιφρονητική ἀπώθηση στό περιθώριο ὅλων τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκδηλώθηκε καί λειτούργησε σέ πολλά ἐπίπεδα. Ἐτσι, πού τό πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας μας μεταποιήθηκε σέ μοναρχικό. Σέ καέκυτο ἀντίγραφο τοῦ Παπικοῦ. Στή συγκέντρωση τῆς ὑπερεξουσίας καί τῆς ὑπεραρμοδιότητάς στό πρόσωπο τοῦ ἐνός ἀνδρός.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, χαριτολογώντας, σέ ἰδιαίτερες ἐπαφές του καί ἀποκαλύπτοντας, μεταξύ σοβαροῦ καί ἀστείου, τίς προθέσεις του, συνηθίζει νά παραπέμπει σέ μιά φράση τοῦ ἄλλοτε Μητροπολίτη Κίτρους Βαρνάβα. Ἐκεῖνος ἔλεγε, θριαμβολογώντας ἀθεολόγητα καί ἀλόγιστα, ὅτι «τή Μητρόπολη Κίτρους τή διοικοῦν τρεῖς. Ὁ Μητροπολίτης, ὁ Σεβασμιώτατος καί ἐγώ». Καί ἀποκάλυπτε, μέ αὐτή του τή φράση, πώς διοικοῦσε ἀπολυταρχικά. Ὡς μονάρχης. Καί πώς τό συλλογικό ὄργανο δέν ἦταν, παρά τό δικό του πρόσωπο, φωτογραφημένο σέ τρεῖς διαδοχικές στάσεις καί μέ τρία προσωπεῖα.

Γιά τόν κ. Χριστόδουλο τά προσωπεῖα δέν εἶναι τρία. Εἶναι ἀναρίθμητα. Ὅσα τά συλλογικά ὄργανα στήν κεντρική διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Πίσω ἀπό ὅλα αὐτά κρύβεται

τό ἓνα μοναρχικό πρόσωπο. Τό δικό του πρόσωπο. Ὅταν μιλάει γιά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, μιλάει γιά τόν ἑαυτό του, γιατί κρατάει τό Σῶμα σέ αἷχμαλωση καί τό ἀναγκάζει νά ἐπικυρώνει μέ τήν ψῆφο του τίς δικές του ἐπιλογές. Ὅταν ἀναφέρεται στή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο, ἀναφέρεται οὐσιαστικά στήν ἐκτελεστική γραμματεία του, πού βάζει, στά τυφλά, ὑπογραφές καί ἐπισημοποιεῖ τίς ἀποφάσεις τοῦ ἀνεξέλεγκτου ἀφέντη. Ὅταν ἐπεκτείνει τό λόγο στίς δεκάδες τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, δέν βγαίνει ἔξω ἀπό τόν κύκλο τῶν ἀρμοδιοτήτων του καί τῶν προσωπικῶν ἀποφάσεών του. Ἀλλάζει τό ὄνομα, διαφοροποιεῖται τό μακιγιάζ, ἀνάλογα μέ τό δραματικό ἢ τόν μελοδραματικό ἢ τόν κωμικό ρόλο τοῦ πρωταγωνιστή. Ὅμως, τό πρόσωπο εἶναι ἓνα καί τό αὐτό. Ὁ καταλυτής τῆς εὐλογημένης Συνοδικότητάς καί καταληψίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς σκηνῆς.

Τά γεγονότα τῆς τριετίας βοοῦν.

1. Τέσσερες φορές, στό διάστημα τῆς τριετίας τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας προσκλήθηκε σέ Συνέλευση, γιά νά ἐπιλέξει, ἀπό τόν μακρύ κατάλογο τῶν ὑποψήφιων γιά ἀρχιερατεία, ἐκείνους, πού θά ἀναλάμβαναν νά ποιῶνουν τίς κενές μητροπολιτικές περιφέρειες. Ἀλλά σέ καμμία ἀπό αὐτές τίς ἐκλογές δέν ἀφέθηκε τό Σῶμα ἐλεύθερο, νά ἀσκήσει τό ἱερό του καθῆκον. Ὁ κ. Χριστόδουλος ἐξεθίωσε τούς ἱεράρχες νά ὑποκύψουν στή δική του θέληση καί νά υἱοθετήσουν τή δική του πρόταση. Νά ἀναδείξουν ὄχι τούς ἐκλεκτούς, τούς χαρισματικούς λειτουργούς, πού ἐκδαπανοῦν τίς σωμα-

τικές και τις πνευματικές τους δυνάμεις στη διακονία του λαού του Θεού, αλλά τους δορυφόρους και τους κόλακες του αρχιεπισκοπικού θρόνου, που εξαντλούν την προσφορά τους στην υποταγή και στο χειροκρότημα. Κάποιοι από αυτούς, που προβλήθηκαν και επιβλήθηκαν, είχαν καταχωρημένες στο μητρώο τους πράξεις ντροπής και αίσχυνης. Και η κατακραυγή του λαού του Θεού έναντιόν τους και έναντιόν των προστατών τους έκανε τό γύρο των δημοσιογραφικών πιεστηρίων και των ηλεκτρονικών, τηλεοπτικών παραθύρων και μεταμορφωνόταν σε σούσουρο και σε αγανάκτηση. Άλλα ή επιμονή του προστάτη τους Άρχιεπισκόπου δέ λύγιζε. Και ή απαίτησή του να ανυψωθούν οι σκανδαλοποιοί σε επίζητες εκκλησιαστικές επάλξεις υπερίσχυε και κατανικούσε τις ασθενικές επισκοπικές αντιδράσεις. Άκόμα και οι «άδελφοί» της Χρυσοπηγής, οι άνθρωποι, που γνώριζαν από πρώτο χέρι και τα κουσούρια των ευνουμένων και την επιχειρηματολογία των λαϊκών αντιδράσεων, υπέσπελλαν τη σημαία του χρέους και συνεργούσαν στον εμπλουτισμό της Ίεραρχίας με τα υποπροϊόντα ή τα εκθράσματα της Μαγνησίας. Η βούληση του κ. Χριστοδούλου, καθώς περνούσε μέσα από τό δίαυλο της συναλλαγής, του έκφοβισμού ή της υποκριτικής αναγνώρισης και θωπείας, κατόρθωνε να δαμάσει τις Συνοδικές συνειδήσεις και να τις σύρει αίχμάλωτες στην αναγνώριση και στην κατακύρωση της αρχιεπισκοπικής έπαρσης.

2. Κατά τα τρία αυτά χρόνια, λει-

τούργησαν συμβατικά και άναποτελεσματικά τά επίσημα Συνοδικά όργανα. Η Διαρκής Ίερά Σύνοδος και ή Σύνοδος της Ίεραρχίας. Άλλά, λειτούργησε, παράπλευρα και παράνομα και μιά «καμαρίλα», που τή συγκρότησε ό Άρχιεπίσκοπος από τά μέλη της συνοδείας του. Πέντε άνθρωποι, αυτοί, που μετέχουν σταθερά στην «τράπεζα Ίεζάβελ» (Γ΄ Βασ. ιη΄ 19) και δυό τρείς πρόσθετοι, από κείνους, που συνοδοιπορούν, στό μονοπάτι της έξουσίας και του πλουτισμού, με τή θρασύτητα και τήν αναισχυντία, άποτέλεσαν τό άμεσο, «έκλεκτό»(!) έπιτελείο του προκαθήμενου, που συσκέπτεται μυστικά και άποφασίζει, δίχως να ένημερώνει τά Συνοδικά όργανα και δίχως να ζητάει τήν ψήφο τους.

Θέλετε να όνομάσετε τό σχήμα αυτό «κούρια» κατά τό σύστημα της Βατικάνειας όργάνωσης της διοίκησης; Δέ θά δικαιωθείτε στό χαρακατηρισμό σας, μιά και ή όμάδα, που περιβάλλει τόν κ. Χριστόδουλο, δέ διαδέτει ιδιαίτερα ήγετικά προσόντα και δέν είναι σέ θέση να ενεργήσει νομότυπα. Θέλετε να τό όνομάσετε «παρασύνοδο»; Θά βεβηλώσετε τόν εκκλησιαστικό όρο, μιά και τόν αποδίδετε σέ όμάδα, που δέ θεσμοθετείται μήτε από τούς Ίερούς Κανόνες, μήτε από τόν Καταστατικό Χάρτη της Έκκλησίας της Ελλάδος, αλλά θεμελιώνεται στην αρχιεπισκοπική υπερέννοια και στην ανεπίτρεπτη περιφρόνηση της Πατερικής ισότητας των Συνοδικών Έπισκόπων.

Χτεσινοί Έπίσκοποι, που δέν πρόσλαβαν να φυλλομετρήσουν καν τή βίβλο των ποικίλων εκκλησιαστικών προβληματισμών, προσπέρασαν μέ θρασύτητα όλη τή σειρά της Ίεραρ-

χίας καί στήθηκαν στήν κορυφή, ὡς αὐθεντίες καί ὡς οἱ μόνοι ἀρμόδιοι νά ἀντιμετωπίσουν τά μεγάλα καί ἀκανθώδη θέματα τῆς ἐποχῆς. Οἱ πέντε κινοῦνται ὡς διορισμένοι ἐπιτελεῖς ἢ ὡς ἐξουσιοδοτημένοι φορεῖς τῆς Ἱεραρχικῆς ὑπευθυνότητας. Καί οἱ ἐβδομήντα πέντε παραμένουν στό γύψο. Περιθωριοποιημένοι καί ἀχρηστευμένοι. Χωρίς νά πληροφοροῦνται τί μεθοδεύεται στό κέντρο. Χωρίς νά ἐρωτῶνται, ἂν συμφωνοῦν μέ τίς ἀποφάσεις τῆς ιδιότυπης «πενταρχίας». Χωρίς νά καλοῦνται νά καταθέσουν τήν ἀγωνία τους καί τήν ψῆφον τους.

3. Κατά τά τρία ἐπίμαχα χρόνια, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παγιδεύτηκε σέ ἀσήμαντα καί ἀνούσια θέματα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἔχοντας τήν εὐχέρεια νά τή συγκαλεῖ καί τό προνόμιο νά προεδρεύει, ἔκανε κατάχρηση ἐξουσίας καί ὑποβάθμισε τίς Συνεδριάσεις σέ μάθημα ἐκφυλισμένου Κατηχητικοῦ Σχολείου. Πρόεδρος ὁ ἴδιος τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, πού εἶναι τό ἐκτελεστικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας καί πρόεδρος τοῦ ἀνώτατου Σώματος, τῆς Ἱεραρχίας, πού ἔχει τήν ἀποστολή νά ἐλέγχει τίς πράξεις τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, στόμωνε τήν Ἱεραρχία μέ δεύτερης καί τρίτης ἐπιλογῆς θέματα, ἔτσι, πού νά μήν ἔχει τή χρονική ἄνεση καί τήν ἄδεια τῆς ἡμερήσιας διάταξης νά ἀσχοληθεῖ μέ τήν κριτική καί μέ τήν ἀξιολόγηση τοῦ ἔργου τοῦ ἐκτελεστικοῦ ὀργάνου, πού εἶναι ἡ Διαρκῆς Ἱερᾶ Σύνοδος.

Καί δέν περιορίστηκε σ' αὐτή τήν παγίδευση, πού τήν ἔστηνε, μέ πολλή μαεστρία καί ὁ προκάτοχός του. Ἐφ-

ευρετικός σέ πανουργίες, ἐπινόησε καί μιά ἄλλη μέθοδο ἐξουδετέρωσης τῆς γνώμης καί τῆς ψήφου τῶν πολλῶν. Θρονιασμένος στήν καθέδρα τοῦ προέδρου, διόριζε κάθε φορά τόν ἑαυτό του καί εἰσηγητή. Καί ὑποχρέωνε τήν ὀλομέλεια νά σταθεῖ προσοχή καί νά τόν ἀκούσει ὅχι στά χρονικά περιθώρια, πού ὀρίζεται ἀπό τόν Κανονισμό τῆς Συνόδου γιά τοὺς εἰσηγητές τῶν ποικίλων θεμάτων, ἀλλά γιά χρόνο ἀπεριόριστο. Κατά τήν πρώτη Συνέλευση μιλοῦσε ἐπὶ δυό ὀλόκληρες μέρες, προκαλώντας φοβερή καταπόνηση στοὺς Συνοδικούς Συνέδρους καί μανουβράροντας, μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τοῦ κόπου καί τῆς βαρυστημάρας τῇ συναίνεσίν τους καί τήν ψήφον τους. Κατά τήν τελευταία, κολοθωμένη Συνέλευση, πού τήν περιορίσε σέ τέσσερες μόνο μέρες καί ἐλάττωσε τή δυνατότητα τῆς συζήτησης, ἀφιερώνοντας μιά ὀλόκληρη μέρα στήν ἐκλογή νέων Μητροπολιτῶν, κράτησε ἡ εἰσήγησή του δυόμισυ ὥρες. Ἄν εἶναι δυνατό νά συγκεντρώσει κανεῖς τήν προσοχή του γιά ἓνα τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα καί νά ἐπισημάνει τίς φράσεις κλειδιά, πού ὑποκλέπτουν τήν ἐμπιστοσύνη καί προσημειώνουν τή συγκατάθεση! Ὁ χρόνος, πού ἀφέθηκε στοὺς ὑπόλοιπους εἰσηγητές καί στοὺς Μητροπολίτες, πού ἔνοιωσαν τήν ἀνάγκη νά ἐκφράσουν διαφορετική ἄποψη ἢ νά εἰσηγηθοῦν ἄλλο τρόπο ἐπίλυσης τῶν προβλημάτων καί προγραμματισμοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς δραστηριότητος, ἦταν μηδενικός. Κανένας δέν κατάφερε νά ἐκφραστεῖ μέ ἄνεση καί μέ πληρότητα. Ἄλλωστε, ἔφτασε ὁ πρόεδρος σέ τέτοια ἔνταση ὑπεροψίας καί ἐκνευρισμοῦ, ὥστε νά

ἀφαιρεί, ἐντελῶς ἄγαρμπα καί αὐτό τὸν ἐλάχιστο χρόνο. Νά διακόπτεται ἀπότομα τοὺς ὁμιλητές. "Ἡ νά διατυπώνει μέ στόμφο καί μέ ἀπρέπεια τὴν προσταγή «Κάτσε κάτω».

Τά πενιχρά καί ἄχροα ἀποτελέσματα τῶν Συνεδριάσεων τῆς Ἱεραρχίας ἔχουν ἀποτυπωθεῖ σέ ἐπίσημα κείμενα καί εἶναι προσιτά στὸν καθένα. "Οποιοσ, γιὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, ἐξακολουθεῖ νά πιστεύει, πῶς ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ κ. Χριστοδούλου ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας δούλεψε σέ ἀτμόσφαιρα Ἀγιοπνευματικῆς ἐλευθερίας, ἃς ἀναζητήσει τὰ ἐπίσημα Πρακτικά καί ἃς ἐκτιμήσει, ἀπὸ πρῶτο χέρι, τὴν ποσότητα καί τὴν ποιότητα τοῦ ἔργου.

4. Σοβαρά, σοβαρότατα θέματα, ἀποφασίστηκαν, κατὰ τὰ τρία αὐτά χρόνια τῆς Συνοδικῆς ἀποδόμησης, ἀπὸ τὸν ἐσμό τῆς «παρασυναγωγῆς». Δέν ἐμφανίστηκαν καί δέν κρίθηκαν στὴν ὁλομέλεια τῶν ὑπευθύνων Συνοδικῶν Σωμάτων.

Κλασσικὴ περίπτωση ἡ ἐξόρμηση γιὰ τὴ συλλογὴ ὑπογραφῶν, μέ αἶτημα τῇ διεξαγωγῇ δημοψηφίσματος. "Ολοὶ θυμοῦνται τὴ σειρά τῶν ἐξελίξεων. Κατὰ μῆνα Ἰούνιο πραγματοποιήθηκαν τὰ δύο μεγάλα συλλαλητήρια, στὴ Θεσσαλονίκη καί στὴν Ἀθήνα. Κατὰ τὸ δεύτερο αὐτὸ συλλαλητήριο, πού ἔγινε στὴν Πλατεία Συντάγματος, ὁ κ. Χριστόδουλος, δήλωσε, πῶς ὁ ἀγώνας δέ θά σταματήσει μέ τὴ λήξη τοῦ συλλαλητηρίου, ἀλλὰ θά τραβήξει σέ μῆκος καί θά αὐξηθεῖ σέ ἔνταση. Μεθυσμένος ἀπὸ τίς σκηνοθετημένες, πολιτικοῦ τύπου, ἰαχές καί ἐπευφημίες, κούνησε ἀπειλητικά τὸ δάχτυλο καί προειδοποίησε τὰ κυβερνητικά στελέχη, ὅτι,

ἂν δέν ὑποχωρήσουν καί δέν ἀποδεχτοῦν τίς προτάσεις του, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος καί ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θά ἀποφασίσουν τὴ συλλογὴ ὑπογραφῶν, σέ πανελλήνια κλίμακα, μέ αἶτημα τῇ διενέργεια δημοψηφίσματος.

Χαρακτηριστικὸ τῆς ἀναγγελίας ἦταν, ὅτι προεξοφλοῦσε τὴ γνώμη τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Δέν ἀνακοίνωσε ἀπλῶς, ὅτι θά εἰσηγηθεῖ στὰ δύο Σώματα τὸ σχεδιασμὸ τῆς ἐκστρατείας γιὰ τὴ συλλογὴ τῶν ὑπογραφῶν. Ἀλλὰ, κατηγορηματικά, δήλωσε, πῶς θά ἀποφασίσουν τὴ συλλογὴ τῶν ὑπογραφῶν. Φυσικά αὐτὴ ἡ διατύπωση ἦταν ἐρμηνευτικὴ τοῦ καταδυναστευτικοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ πνεύματος καί τοῦ σχήματος τῆς αἰχμαλωσίας, στὸ ὁποῖο βρίσκονται ὑποταγμένα τὰ διοικητικά ἐκκλησιαστικά σώματα. Καί μόνη αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νά πείσει τὸν ἀκροατὴ, πῶς οἱ Συνοδικοί Ἱεράρχες ὑποχρεώνονται συνεχῶς νά εὐθυγραμμίζονται μέ τὴ θέληση τοῦ προέδρου.

Ἀλλὰ ὑπάρχει καί δεύτερη, ἀκόμα ἐντυπωσιακότερη, ἀπόδειξη. Τὸ ἐνδεχόμενο νά συνεδριάσουν τὰ δύο Σώματα, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος καί ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, τὸ δημοσιοποίησε ὁ κ. Χριστόδουλος τὸ μῆνα Ἰούνιο. Ἀλλὰ, ἴσαμε τὸν Ὀκτώβριο, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας δέ συνεδρίασε. Καί, ὅμως, στίς 14 Σεπτεμβρίου ἄρχισε ἡ συλλογὴ τῶν ὑπογραφῶν. Δίχως νά τεθεῖ τὸ ἐρώτημα στὸ ἀνώτατο Συνοδικὸ ὄργανο. Καί δίχως νά ὑπάρξει ἡ ἀπαραίτητη ψηφοφορία.

Ὁ προκαθήμενος τὸ σκέφτηκε. Ὁ προκαθήμενος τὸ ἀποφάσισε. Καί ἡ ἀ-

πόφασή του υπερεκάλυψε και περιθωριοποίησε τη Σύνοδο της Ίεραρχίας.

Θά αναφέρω και άλλο, ιδιαίτερα έντυπωσιακό παράδειγμα περιφρονητικής συμπεριφοράς προς τό Άνώτατο διοικητικό όργανο της Έκκλησίας της Ελλάδος.

Όλοι οι Έλληνες παρακολούθησαν την προσκυνηματική Παπική επίσκεψη στό χώρο, πού στάθηκε ό Άπόστολος Παῦλος και κήρυξε στους Άθηναίους. Ό Πάπας, κατά την πρώτη φάση της προετοιμασίας της επίσκεψης, έστειλε έπιστολή στόν πρόεδρο της Ίερᾶς Συνόδου της Έκκλησίας της Ελλάδος και ρωτοῦσε, αν ή ελληνική Έκκλησία έχει δυσκολία νά συμφωνήσει μέ την πραγματοποίηση της επίσκεψης. Τό έρώτημα αυτό έπρεπε νά διαβιβαστεί στην Ίερά Σύνοδο της Ίεραρχίας. Καί εκείνη, μετά από τίς απαραίτητες διαβουλεύσεις, νά δώσει την απάντηση. Η ύποχρέωση αυτή του προέδρου υπαγορεύεται ρητά από τον Καταστατικό Χάρτη της Έκκλησίας της Ελλάδος. Σύμφωνα μέ την παράγραφο α΄ του άρθρου 4, «*Η Ι.Σ.Ι. της Έκκλησίας της Ελλάδος... ρυθμίζει τάς σχέσεις της Έκκλησίας της Ελλάδος μετά των έτεροδόξων*». Ούτε ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος, ούτε, πολύ περισσότερο, ό πρόεδρος μόνος του είχαν τό δικαίωμα νά αποφανθούν αν ό Πάπας της Ρώμης θά γίνει δεκτός και μέ ποιές τιμές, από την Έκκλησία της Ελλάδος. Έπρεπε νά συγκληθεί τό Άνώτατο όργανο και αυτό νά διαμορφώσει και νά στείλει την απάντηση.

Αυτή τή σαφή διάταξη την καταστράτηγησε ό κ. Χριστόδουλος. Καί, καταστρατηγώντας τή διάταξη του

Καταστατικού Χάρτη, ταπεινώσε και εξουθένωσε και άχρήστεψε την Ίεραρχία. Περιφρόνησε τούς Συνοδικούς Ίεράρχες. Καί, αυτός μόνος του, μέ τή συνεργασία των προσώπων της «παρασυναγωγής» του πήρε την πρωτοβουλία και όργάνωσε την Παπική επίσκεψη.

5. Άναγκαίο νά έπισημάνουμε και νά σχολιάσουμε και μιά άλλη πρωτοτυπία του κ. Χριστοδούλου, πού φανεώνει την πρόθεσή του νά καταστήσει τά μέλη της Ίεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος απλά έξαπτέρυγα του αρχιεπισκοπικού του θρόνου.

Πάνω στην Πνύκα διαβάστηκε ένα κοινό ανακοινωθέν. Τό υπογράφουν ό Πάπας της Ρώμης και ό Άρχιεπίσκοπος Άθηνών. Στην προμετωπίδα αυτού του ανακοινωθέντος δηλώνεται: «*Ημείς, ό Πάπας Ιωάννης Παῦλος ό Β΄, Επίσκοπος Ρώμης και ό Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος...*». Ό Επίσκοπος της Ρώμης υπογράφει ως απόλυτος μονάρχης, χωρίς καμμία αναφορά ή εξάρτηση από τό σώμα των Επισκόπων της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας. Η δήλωσή του αυτή και ή υπογραφή του βρίσκονται εύθυγραμμισμένες μέ τή Θεολογία του Παπισμού. Καί δέν σοκάρουν τόν αποδέκτη. Άκόμα και ή Όρθόδοξη συνείδηση, πού επί μιά όλόκληρη χιλιετία αντιμάχεται τό Παπικό πρωτείο, δέν αΐφνιδιάζεται στό άκουσμα της απολυταρχικής, Παπικής αναφοράς. Η όμοια, όμως, εμφάνιση του κ. Χριστοδούλου και αΐφνιδιάζει και σοκάρει. Ό κ. Χριστόδουλος υπογράφει τή δήλωση, ως απόλυτος μονάρχης.

χης όλόκληρης τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Χωρίς καμμία ἀναφορά στή Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων, πού, Συνοδικά, ποιμαίνουν καί κατευθύνουν τήν Ὁρθόδοξη παρεμβολή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἄν ὁ κ. Χριστόδουλος δήλωνε, πώς ὑπογράφει, κατ' ἐξουσιοδότηση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἡ δήλωσή του αὐτή θά ἄφηνε νά πνεύσει καί στό δυτικό ἡμισφαίριο ἕνα ἄρωμα Ὁρθοδοξίας. Τώρα, εὐθυγραμμίστηκε μέ τή θεολογία καί μέ τήν πρακτική τοῦ Βατικανοῦ καί ἔγινε ὁ ἀχθοφόρος τοῦ Παπικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ στήν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα.

Καί τό θέμα ἔχει καί τή φαιδρή προέκτασή του. Ὁ Πάπας, ὁ ὑπερεπίσκοπος τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, ὑπέγραψε ἀπλῶς ὡς «ἐπίσκοπος Ρώμης». Μέ τήν ὑπογραφή του προσδιόρισε τήν ἔκταση τῆς ποιμαντικῆς δικαιοδοσίας του στά γεωγραφικά ὅρια τῆς ἱστορικῆς πρωτεύουσας τῆς ἄλλοτε δυτικῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Δέν πρόσθεσε καμμία ἄλλη ἔνδειξη, πού νά δείχνει ὅτι τό εὖρος τῆς ἐξουσίας του ἐπεκτείνεται καί ἔξω ἀπό τά ὅρια τῆς Ρώμης. Ὁ κ. Χριστόδουλος ὑπέγραψε ὡς «Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος». Πολύ ἀνώτερος καί ἀπό τόν Πάπα. Ὡς Ἀρχιεπίσκοπος καί, μά-

λιστα, μοναδικός γιά ὅλη τήν Ἑλλάδα. Μέ εὐρύτατες ἐξουσίες σ' ὅλοκληρόν ἑλλαδικό χῶρο (πού δέν τίς ἔχει). Ποιά θέση καί ποιά ἐξουσία καί ποιά ἀρμοδιότητα μποροῦν νά ἔχουν, μετά ἀπό αὐτή τήν ὑπογραφή, ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί οἱ 80 Μητροπολίτες, πού τή συγκροτοῦν καί πού ἔχουν χειροτονηθεῖ γιά νά συνδιοικοῦν ὅλοκληρη τήν τοπική Ἐκκλησία καί γιά νά ποιμαίνουν, ἐλεύθεροι καί ἀνεπηρέαστοι, τίς Μητροπολιτικές τους περιφέρειες;

✠

Ὅλα αὐτά, πράξεις ἀντικανονικές κατὰ συρροή καί παραβιάσεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας αὐθαίρετες, δείχνουν τήν ἔκταση καί τήν ἔνταση τῆς παραχάραξης τοῦ Συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας μας. Τά τρία χρόνια, πού πέρασαν, ἦταν χρόνια ἐφιαλτικά. Πληγώθηκε ἡ καρδιά τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Ἡ Ἀγιοπνευματική διάσκεψη τῶν ποιμένων Της καί ἡ Συνοδική μελέτη τῶν ἐποχικῶν προβλημάτων, πού διασαλεύουν τήν εἰρήνη της.

Καί στόν ὀρίζοντα δέ διαφαίνεται ἐλπίδα μετάνοιας καί ἐπανάκαμψης.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Τό πῆρες τό σύνθημα; Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη
τῶν γορίλων.

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

Όταν οι πηγές μιλούν

Αποτελούμε μία ομάδα νέων που προσπαθοῦμε νά ἔχουμε μία πρόσβαση στήν ἐπικαιρότητα, στά συγκεκριμένα ντοκουμέντα, πού οἰκοδομοῦν τή σύγχρονη ἐκκλησιαστική ἱστορία. Διαβάζοντας τή συνέντευξη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στό **BHMA** **GAZINO** τῆς 11ης Φεβρουαρίου εἰλικρινά μᾶς αἰφνιδίασε ἡ διαστρέβλωση γνωστών σέ εὐρύτατους κύκλους ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων. Ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικόδημος στό κύριο ἄρθρο τοῦ φύλλου 57 τῆς «Ελευθέρης Πληροφόρησης» διατύπωσε κατηγορία (πού δυστυχῶς ἔμεινε ἀναπάντητη) γιά ψευδή στοιχεῖα, τά ὁποῖα κατάθεσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στή συνέντευξη αὐτή καί γιά ἐξαπάτηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Θέλουμε καί μεῖς, τηλεγραφικά, νά ἐντοπίσουμε καί κάποια ἄλλα:

1) Μετριάζοντας τήν ἐντύπωση πού δημιουργεῖται ἀπό τήν ἐρώτηση τοῦ δημοσιογράφου ὅτι: «ὁ Σεραφεῖμ ἐμφανίστηκε ξαφνικά ὡς ἄνθρωπος τοῦ Ἰωαννίδη γιά νά ὀρκίσει τόν Γκιζίκη καί ἐμμέσως ἔτσι ὁ Ἰωαννίδης καθαιροῦσε τόν Ἱερώνυμο», λέει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος: «ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος εἶχε παραιτηθεῖ ἄλλες δύο φορές προηγουμένως καί εἶχε ἀνακαλέσει

τίς παραιτήσεις του». Ἰσχυρίζεται μάλιστα ὅτι μιὰ τέτοια στάση «εἶχε βλάψει τό κύρος του» Ὅλοι ὅμως γνωρίζουν (καί πρῶτος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος) ὅτι:

α) Ἡ πρώτη παραίτηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κατατέθηκε στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας (8 Μαρτίου 1969). Ἡ Ἱεραρχία παμψηφεί (πλήν μιᾶς λευκῆς ψήφου) δέν ἔκανε τήν παραίτηση δεκτή. Μπορεῖ νά βλάψει τό κύρος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μιὰ παραίτηση, πού δέ γίνεται ἀποδεκτή ἀπό τό σύνολο τῆς Ἱεραρχίας; Ἀπεναντίας ἡ ἀπόρριψη αὐτή ἀποτέλεσε ἀναγνώριση τῆς ἀξίας του καί τῆς προσφορᾶς του ἀπό ὅλους τοὺς Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

β) Ἡ δεύτερη παραίτηση κατατέθηκε στή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο (25-3-1973). Στή συνεδρίαση τῆς 2-4-1973 ἡ Δ.Ι.Σ. μέ ἀπόφασή της δέν ἔκανε καί πάλι ἀποδεκτή τήν παραίτηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου. Τοῦ παραχώρησε τρίμηνη ἄδεια, γιά νά ξεπεράσει τά θέματα υἱείας, καί τόν καλοῦσε νά πειθαρχήσει στήν ἀπόφαση αὐτήν.

2) Λέει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος: «Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος εἶχε στείλει δύο ἐπιστολές εἰς τόν τότε δικτάτορα, τόν Παπαδόπουλο, διαμαρτυρόμενος γιά ὀρισμένες ἀπάνθρωπες μεταχειρίσεις ἀνθρώπων». Μέ αὐτόν τόν τρόπο διατυπώσεως ὑποβαθμίζει σκόπιμα τή σημασία τῶν ἐπιστολῶν, ἀφοῦ αὐτές ἀναφέρονταν στό σύνολο τῶν πολιτικῶν κρατουμένων, καί σέ μιὰ σειρά πράξεων βίας καί καταπίεσης τοῦ λαοῦ. Μικρά δείγματα ἀπό τίς ἐπιστολές πείθουν τοὺς πάντες. «Ἡ ὥμή

βία καὶ τό κράτος τοῦ χωροφύλακος ὁδηγοῦν ὄχι εἰς τήν Δημοκρατίαν ἀλλ' εἴτε εἰς τήν δουλείαν εἴτε εἰς τήν ἀνατροπήν». «Ἐκ πολλῶν καὶ πολλαχόθεν προερχομένων πληροφοριῶν, ἔχω ἤδη σχηματίσει τήν πεποίθησιν, ὅτι πρόκειται περί συστήματος καὶ τακτικῆς, τὰ ὁποῖα ἐνθυμίζουν κομμουνιστικά ἢ χιτλερικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως». «Λυποῦμαι δέ διότι αὐτήν τήν φοράν πρέπει νά σᾶς καταστήσω ἀπολύτως σαφές, ὅτι, ἂν ἡ κατάστασις τῶν πολιτικῶν κρατουμένων δέν ἀλλάξῃ ἄρδην, θά τό θεωρήσω στοιχειώδη ὑποχρέωσίν μου, νά συμμερισθῶ προσωπικῶς τὰς κακουχίας των καὶ τὰ μαρτύριά των. Ἡ θέσις μου θά παύσῃ νά εἶναι στήν Ἁγίας Φιλοθέης καὶ θά μεταφερθῇ πλησίον των».

3) Στήν ἐρώτηση τοῦ δημοσιογράφου: «μόνο πού ἡ τάξη (ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ) ἐπῆλθε μέ σειρά ἐκκαθαρίσεων» ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀποκρύπτει σκοπίμως (ὡς ἔνοχος) τήν πολύ σκληρή πραγματικότητα τῶν ἐκκαθαρίσεων ἐπὶ δικτατορίας Ἰωαννίδη. Περιορίζεται νά παραδεχθεῖ ἐκκαθαρίσεις «σέ ὅλα τὰ στελέχη τοῦ Ἱερωνύμου, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχαν στοὺς διαφόρους ἐκκλησιαστικούς ὁργανισμούς καὶ βεβαίως στήν Ἱερά Σύνοδο». Δηλαδή, γιά νά καταλάβουμε, ποιοί διώχθηκαν; Κλητήρες, ὑπάλληλοι ἢ ἱερεῖς στά γραφεῖα τῆς Συνόδου ἢ σέ ἄλλους ὁργανισμούς (Ἀποστολική Διακονία, Ο.Δ.Ε.Π., κ.ἄ.); Δέν διώχθηκαν μόνο οἱ δώδεκα(!) Μητροπολίτες, χωρίς καμμιὰ δικαστική διαδικασία, μέ τήν βοήθεια δικτατορικῶν Συντακτικῶν Πράξεων;

4) Κραυγαλέα παραχάραξη τῆς ἀλήθειας ἀποτελοῦν τά λόγια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου: «Ὅταν ἔπεςε ἡ χούντα καὶ ἦρθε ἡ μεταπολίτευση ἐγώ τότε ἔγινα μητροπολίτης» Ἦδη ἔχουν ἀναφερθεῖ οἱ ἡμερομηνίες πού ἀνατρέπουν τόν ψευδή αὐτόν ισχυρισμό. Ἀπλῶς ἐμεῖς θέλουμε νά τονίσουμε, ὅτι ὄχι μόνον ἐξελέγη ὁ κ. Χριστόδουλος ἐπὶ χούντας, ἀλλά καί μέ τήν βοήθεια τῆς χούντας. Συντακτικές Πράξεις τῆς χούντας ὄρισαν τό ἐκ 32 Μητροπολιτῶν σῶμα τῆς «Ἱεραρχίας» καὶ τοῦ ἔδωσαν τή δυνατότητα καὶ νά ἐκθρονίξει παράνομα καὶ ἀντικανονικά (ἐκτόπισε 12) Μητροπολίτες καὶ νά ἐκλέγει νέους (ἐξέλεξε παράνομα καὶ ἀντικανονικά στή θέση ἑνός ἀπό τοὺς 12-στό Βόλο-τόν νῦν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο).

5) Ὅσο γιά τόν ισχυρισμό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου ὅτι: «(ὁ Σεραφείμ) δέν ὁδήγησε σέ περιπέτειες τήν Ἐκκλησία», τά σχόλια περιττεύουν. Εἶναι γνωστά στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τὰ πολλά καὶ ποικίλα προβλήματα πού δημιουργήθηκαν ἐπὶ ἀρχιεπισκοπείας του. Προβλήματα, πού πλήγωσαν τό σῶμα καὶ ἔφεραν ἀλλεπάλληλους ἀναβρασμούς, ἐκρήξεις, καὶ μεγάλες κρίσεις. Τίς πληγές αὐτές δέν ἔχει κατορθώσει μέχρι σήμερα νά τίς γιатρέψει ἡ Ἐκκλησία μας.

Τελειώνοντας διερωτᾶται κανεῖς. Ἐχει τό δικαίωμα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, στήν προσπάθειά του νά παρουσιάσει ἕνα δημοκρατικό προφίλ, νά συσκοτίζει τήν ἀνώμαλη καὶ παράνομη ἀναρρίχηση του στήν ἀρχιερωσύνη καὶ νά παρουσιάζει μιὰ ψευδή εἰκόνα τῶν πραγμάτων;

«NEANIKH PAREMBASΗ»

‘Ο Μακαριστός ‘Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Ήταν εκλεκτός τίνος;

Τό έτος 1962 σοβαρή κρίση ξέσπασε στή διοίκηση τής ‘Εκκλησίας. Μετά τήν κοίμηση του από Πατρών ‘Αρχιεπισκόπου Θεοκλήτου (Παναγιωτοπούλου), ή ‘Ιεραρχία τής ‘Εκκλησίας τής ‘Ελλάδος, μέ απόλυτη πλειοψηφία, εξέλεξε ως ‘Αρχιεπίσκοπο γνωστό μέλος της. ‘Η εκλογή αυτή έγινε αίτια νά ξεσπάσει θύελλα διαμαρτυριών από έπωνύμους καί μή. ‘Εφημερίδες καί δημοσιογράφοι, αλλά καί διαπρεπείς πανεπιστημιακοί δάσκαλοι καί θεολόγοι, εκλιπαρούσαν τό νεοεκλεγέντα ‘Αρχιεπίσκοπο νά παραιτηθεί, γιά νά κοπάσει ό θόρυβος. ‘Ο ‘ίδιος ό ‘Αρχιεπίσκοπος καί ή εκλέξασα αυτόν ‘Ιεραρχία «ιδόντες τόν σεισμόν καί τά γενόμενα» σιώπησαν καί δέν τόλμησαν νά διατυπώσουν κανένα σοβαρό καί υπεύθυνο υπερασπιστικό λόγο. Καί τελικά, υπό τή γενική κατακραυγή, ό ‘Αρχιεπίσκοπος αναγκάστηκε, μετά δεκαπέντε ήμέρες, νά υποβάλει τήν παραίτησή του. Δέν θά αναφερθούμε ούτε στό πρόσωπο εκείνου του ‘Αρχιεπισκόπου, ούτε στίς κατηγορίες, πού του αποδίδονταν. Κανείς δέν μπορεί νά γνωρίζει πώς ό ‘Αρχιεπίσκοπος εκείνος έφυγε από τήν παρούσα ζωή γιά νά παρουσιασθεί πρό του Βήματος του Δικαίου Κριτή. ‘Ο Κύριος άς τόν κρίνει καί άς τόν αναπαύσει. Δύο όμως έπιστολές, οι οποίες είδαν τό φώς τής δημοσιότητας καί οι οποίες, μετά τήν πάροδο μακρού χρόνου από τά κρίσιμα εκείνα γεγονότα ανταλλάχθηκαν μεταξύ αυτού καί του μετέπειτα ‘Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου, συγκινούν τόν αναγνώστη μέ τό περιεχόμενό τους. Δέν θά παραλείψουμε όμως νά επισημάνουμε καί νά τονίσουμε εκείνο πού προβληματίσε καί σκανδάλισε σοβαρότατα τό πλήρωμα. Καί αυτό ήταν ή μέγιστη ευθύνη, πού έβάρυνε τήν τότε ‘Ιεραρχία (τήν μετέπειτα μετονομασθείσα σέ «Πρεσβυτέρα»), γιά τήν άστοχη αυτή εκλογή, ή οποία, μέ τή σύντομη εξέλιξη της καί τή θλιβερή κατάληξή της, έγινε αίτια νά πληγεί βαρύτατα τό κύρος τής ‘Εκκλησίας.

Λίγα όμως χρόνια μετά τά τραγικά εκείνα γεγονότα, τά πολιτικά μας πράγματα άλλαξαν. Τό έτος 1967, στήν πατρίδα μας, τή διακυβέρνηση ανέλαβε δικτατορικό καθεστώς. ‘Επόμενο ήταν νά επηρεασθούν καί τά εκκλησιαστικά μας πράγματα. Συγκροτήθηκε ‘Αριστίνδην Σύνοδος, πού τήν αποτελούσαν (σχεδόν στό σύνολό της) άξιοι καί έγνωσμένου κύρους καί ήθους ‘Ιεράρχες. Καί τουτο κατά γενική όμολογία καί παραδοχή. Θά πρέπει νά λεχθεί ότι ή συγκρότηση ‘Αριστίνδην Συνόδων δέν ήταν πρωτόγνωρο γεγονός. “Αν αυτό δέν μπορεί νά χαρακτηριστεί σύνηθες στήν εκκλησιαστική ιστορία, πάντως δέν μπορεί νά θεωρηθεί σπάνιο. Κατά σύμπτωση οι ‘Ιεράρχες εκείνης τής εποχής, κατά τό μεγαλύτερο ποσοστό, άνήγαν τήν εκλογή τους σέ ‘Αριστίνδην Συνόδους. ‘Η Σύνοδος λοιπόν αυτή εξέλεξε όμοφώνως ως ‘Αρχιεπίσκοπο τόν τότε ‘Αρχιμανδρίτη Ιερώνυμο (Κοτσώνη). Κληρικό μέ βαθύ εκκλησιαστικό φρόνημα, μέ ένθεο ζήλο, μέ σπάνια θεολογική καί ακαδημαϊκή παιδεία, μέ άκέραιο ήθος καί άδαμάντινο χαρακτήρα καί πάνω άπ’ όλα μέ φόβο Θεού.

‘Η άποδοχή ήταν γενική. ‘Ακόμη καί από εκείνους, οι όποιοι μετά τήν πτώση του καί τήν εγκατάλειψή του (ως συνήθως συμβαίνει) στράφηκαν έναντίον του καί τόν πολέμησαν μέ πείσμα καί έμπάθεια. Αυτό άποδεικνύεται τόσο από τήν παρουσία του συνόλου σχεδόν των ‘Ιεραρχών καί λοιπών εκκλησιαστικών παραγόντων κατά τήν χειροτονία καί τήν ένθρόνισή του, όσο καί από τό πλήθος των συγχαρητηρίων ευχών, πού κατέκλυσαν τό μέγαρο τής ‘Αρχιεπισκοπής, αλλά καί από τήν αυθόρμητη εκδήλωση τής διάθεσης συνεργασίας στό μεγάλης πνοής αναγεννητικό, γιά τήν ‘Εκκλησία, έργο του. Μεταξύ δέ αυτών, πού έσπευσαν νά συμπαρασταθούν στό έργο αυτό του νέου ‘Αρχιεπισκόπου, ήταν καί ό τότε ‘Αρχιμανδρίτης καί σημερινός ‘Αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος. Καί αυτό είναι πρός τιμή του. ‘Ο Θεός ευδόκησε, ώστε ή διοίκηση τής ‘Εκκλησίας, μετά τά τραύματα από τήν πρό όλίγων έτών σοβαρή περιπέτεια, νά επανεύρει καί πάλι τή σωστή πορεία της. Καί δέν θά ήταν υπερβολή, άν ή περίοδος αυτή του ‘Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου χαρακτη-

ρισθει ώς ή «χρυσή εποχή της έλλαδικής Έκκλησίας». Έτσι ασφαλώς θά τήν καταγράψει και ό έκκλησιαστικός ιστορικός του μέλλοντος, όταν τά χρόνια περάσουν και καπάσουν πλέον τά πάθη, οί μικρότητες και οί έμπάθειες.

Και έρωτάται: Ήταν λοιπόν ό μακαριστός Ίερώνυμος έκλεκτός της δικτατορίας; Η άπάντηση είναι σαφής. ΟΧΙ. Όπωςδήποτε ΟΧΙ. Μία τέτοια όμως κατηγορηματική και άνεπιφύλακτη άπάντηση καταλείπει στον άναγνώστη (και δικαιολογημένα) εύλογες άμφιβολίες, άν δέν συνοδεύεται και από άποδείξεις. Και τούτο γίνεται, όχι γιατί ό μακαριστός Γέροντας έχει άνάγκη από τή δική μας συνηγορία, αλλά για ένα και μόνο σκοπό. Για νά διαλυθεί επιτέλους ό μύθος, ό όποιος σκόπιμα δημιουργήθηκε και ύποπτα συντηρήθηκε μέχρι και τίς ήμέρες μας. Και κατασκευάστηκε για τό μοναδικό λόγο πού είναι τούτος: Μή δυνάμενοι οί έπικριτές του νά προσάψουν «σπίλον ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων» στον άγιο Γέροντα, του προσέδωσαν τόν χαρακτηρισμό του «έκλεκτού της χούντας», μία και ό χαρακτηρισμός αυτός, ειδικά στίς ήμέρες μας, «πουλάει πολύ», για νά χρησιμοποιήσουμε μοντέρνα λαϊκή έκφραση.

Και ιδού οί άποδείξεις:

1. Ό διαπρεπής Πανεπιστημιακός καθηγητής της Θεολογίας και μέλος της Άκαδημίας Άθηνών κ. Μάρκος Σιώτης παρέστη στην κρίση εκείνη συνεδρία της Άριστίνδην Συνόδου του 1967 ως Κυβερνητικός Έπίτροπος, διορισμένος από τήν προηγούμενη δημοκρατική Κυβέρνηση και όχι από τό δικτατορικό καθεστώς. Άργότερα, κατά τό 1989, ό κ. Σιώτης, σέ επίσημη όμιλία του στό βήμα της έδώ «Άρχαιολογικής Έταιρείας» είπε μεταξύ άλλων και τούτα τά σπουδαία: «Η διαδικασία της έκλογής του νέου Άρχιεπισκόπου είχε ολοκληρωθεί, όταν ό κλητήρ της Ίερās Συνόδου ένεφανίσθη και είπεν ότι είς τό Γραφείον του Προέδρου ήλθαν οί συνταγματάρχαι Γ. Παπαδόπουλος, Στ. Παττακός και Ν. Μακαρέζος και παρακαλούν νά διακοπή έπ' όλίγον ή συνεδρία για νά άνακοινώσουν κάτι είς τόν προεδρεύοντα... Όταν κατόπιν συνήντησε (ό κ. Σιώτης) τόν προεδρεύοντα και τόν έρώτησε τί ήθελαν οί έπισκέ-

πτες, έλαβε τήν άπάντηση, ότι είχαν έλθει για νά παρακαλέσουν τά μέλη της Ίερās Συνόδου νά προτιμήσουν κατά τήν έκλογή τόν Σεβασμιώτατο, τότε, Μητροπολίτη Καστορίας Δωρόθεο. Έλαβαν, όμως, τήν πληροφορία, ότι ή έκλογή είχε τελειώσει.

2. Ό στρατηγός Στυλιανός Παττακός, ένας από τούς τρεις Πρωτεργάτες της δικτατορίας της 21ης Άπριλίου, σέ πολύ πρόσφατη συνέντευξή του σέ γνωστή άθηναική εφημερίδα, δήλωσε και τά εξής βαρυσήμαντα: «...Τόν μακαριστόν Ίερώνυμο δέν τόν εξέλεξε ή επανάσταση. Δέν τόν έγνώριζε καν... Δέν τόν έγνωρίζαμε και θέλαμε κάποιον άλλον. Άλλά δέν προλάβαμε. Κατά τήν έκλογή του Ίερώνυμου εύρισκόμεθα κάπου οί τρεις μας: Παπαδόπουλος, Μακαρέζος και Παττακός και ζητήσαμε τήν διακοπήν της διαδικασίας. Και μάς είπαν ότι τελείωσε ή διαδικασία. Έχει ήδη έκλεγεί ό Άρχιεπίσκοπος». Και προσθέτει παρακάτω ό ίδιος: «...Δέν θέλαμε Άρχιεπίσκοπο ένα άγνωστο πρόσωπο, όπως ό Ίερώνυμος... Θέλαμε τό Δωρόθεο, Δεσπότη Καστορίας...». Οί δύο αυτές δηλώσεις, προερχόμενες από διάφορα, άγνωστα προφανώς μεταξύ των προσώπων, καίτοι απέχουν μεταξύ τους πολλά χρόνια, συμπίπτουν άπόλυτα στίς περιγραφές, οί όποιες είναι και σαφείς και ειλικρινείς. Έκλεκτός λοιπόν της «χούντας» ήταν ό από Καστορίας Δωρόθεος και όχι ό μακ. Ίερώνυμος. Και για μέν τόν Ίερώνυμο κατασκευάστηκε σκόπιμα ό μύθος του «χουντικού», θεωρήθηκε και ό ίδιος και τό περιβάλλον του μiasma και διώχθηκε μέ έμπάθεια. Ό άλλος, όμως, ό Δεσπότης, για τόν όποιο έμπράκτως έκδηλώθηκε ή προστασία των Πρωτεργατών της δικτατορίας, τί απέγινε; Τιμήθηκε δεόντως από τή νέα εκκλησιαστική ήγεσία, πού έκλέχθηκε υπό τίς εύλογίες του νέου δικτάτορα Ίωαννίδη. Και μάλιστα επιβραβεύθηκε μέ τή μετάθεσή του από τήν άκριτική Μητρόπολη Καστορίας στην κεντρική Μητρόπολη Άττικής μέ έδρα τήν Κηφισία, άφου άπομακρύνθηκε «βιαίως» ό Κανονικός Μητροπολίτης.

3. Πολλές λεπτομερείς παραθέσεις γεγονότων και περιστατικών θά εύρει κανείς στό βιβλίο, πού έκδόθηκε από τόν ίδιο τόν Άρχιεπί-

σκοπο Ίερώνυμο μετά την απομάκρυνσή του και φέρει τόν τίτλο «Τό δράμα ενός Ἀρχιεπισκόπου». Δέν θά παραθέσουμε αποσπάσματα ἀπό τό βιβλίο αὐτό. Θά ἀφήσουμε τόν ἀναγνώστη νά τά μελετήσει αὐτούσια στίς σελίδες τοῦ βιβλίου. Ἐκεῖ θά διαπιστώσει τό βαθύ πόνο καί τή μεγάλη ἀγωνία τοῦ ἁγίου αὐτοῦ Γέροντα ἀπό τά πολλά προσκόμματα, πού συναντοῦσε ἀπό τούς τότε κυβερνῶντες στήν πορεία τοῦ μεγάλης πνοῆς ἔργου του. Εἶναι ἐν πολλοῖς γνωστά αὐτά τά γεγονότα καί ἀσφαλῶς αὐτά ἀποτελοῦν καί τήν πλέον γνήσια μαρτυρία.

4. Καί κάτι τελευταῖο. Ὅλα αὐτά τά γεγονότα μέ τά προσκόμματα, τά ἀδιέξοδα καί τίς ἀγωνίες ταλαιπώρησαν πολύ τόν Ἀρχιεπίσκοπο. Ἐκλόνισαν καί τήν ἤδη βεβαρημένη κατάσταση τῆς ὑγείας του. Καί πολλές φορές εἶχε ἐκφράσει τή βούλησή του νά ἀποσυρθεῖ. Καί ἐδῶ παρατηρεῖται καί τοῦτο τό παράδοξο. Στίς προθέσεις του αὐτές συνάντησε τήν ἀπόλυτη ἀντίθεση (!) ὅλων (σχεδόν) τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας, ἀκόμη καί ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, ὅταν τά ἐκκλησιαστικά πράγματα ἄλλαξαν, στράφηκαν μέ τόσο πείσμα καί μέ τέτοια ἐμπάθεια ἐναντίον του. Ἐδῶ θά πρέπει νά παραθέσουμε ἕνα πολύ χαρακτηριστικό περιστατικό ἀπό τήν ὑποβληθεῖσα τό 1969 παραίτηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Καταγράφεται στό ἐκκλησιαστικό περιοδικό «Ἐνορία» τοῦ ἔτους 1969 καί μεταφέρεται στό βιβλίο «Ἡ μεγάλη προδοσία» τοῦ μακαριστοῦ πανεπιστημιακοῦ καθηγητῆ τῆς Θεολογίας κ. Κ. Μουρατιδῆ «... Ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων Σεραφεῖμ (σημ. ἐκπρόσωπος Τύπου, τότε, τῆς Συνόδου) ἀφηγήθη: "...Κατάπληξις, αἰφνιδισμός καί θλίψις συνέχευε διά τήν ἀπόφασιν αὐτήν (σημ. τῆς παραίτησεως). Καί ὁμολογῶ ὅτι ὑπῆρξε μία θαυμασία καί πεφωτισμένη στιγμή τῆς Ἱεραρχίας, ὅταν ὅλα τά μέλη τῆς μέ ἐκδηλον συγκίνησιν καί μέ δάκρυα εἰς τούς ὀφθαλμούς ἀνεκάλεσαν τόν Ἀρχιεπίσκοπον. Ἐπρεπε νά εἰσθε εἰς τήν αἵθουσαν, διά νά δῆτε τήν ὁμόθυμον θέλησιν τῆς Ἱεραρχίας(!)... Ἐπακολούθησε μία θριαμβευτική ψηφοφορία κατά τῆς παραίτησεως καί ὑπέρ τῆς ἀνακλήσεως αὐτῆς. Καί τό ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας ἦτο ἡ παμφεφεί πρότασις πρός ἀνάκλησιν(!)... Ἡ φῆφος

ἔχει τήν ἔννοια, ὅτι δέν θέλομεν νά παραιτηθῇ καί τόν δεχόμεθα ὡς Προκαθήμενον. Ἡ ἐπάνοδος του ἐπανηγυρίσθη"! Σχόλιο οὐδέν. Τό κείμενο ἀπό μόνο του εἶναι πολύ εὐγλωττο. Ὅρισμένες ὁμως χαρακτηριστικές λέξεις καί φράσεις τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἀποσπάσματος ἄς προσπαθῇσιν οἱ ἀναγνώστες νά τίς συνδυάσουν καί νά τίς ἐρμηνεύσουν μέ ὅλα, ὅσα οἱ ἴδιοι ἐκκλησιαστικοί παράγοντες καταμαρτύρησαν σέ βάρος τοῦ ἁγίου αὐτοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπό τήν ἀπομάκρυνσή του μέχρι τήν κοίμησή του, ἀλλά καί μετ' αὐτή καί μέχρι σήμερα.

Καί τό συμπέρασμα: Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος δέν ἦταν ὁ «ἐκλεκτός τῆς δικτατορίας». Καί τοῦτο ἀποτελεῖ πλέον γεγονός ἀναντίρρητο, παρά τό μῦθο πού κατασκευάσθηκε καί καλλιεργήθηκε. Ὁ μακαριστός Γέροντας ἔφερε ὁμως τόν τίτλο τοῦ «ἐκλεκτοῦ». Καί τόν ἔφερε δικαίως, γιατί πράγματι ἦταν «ὁ ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ καί ὁ ἐκλεκτός τῆς Ἐκκλησίας». Ἐπιτέλεσε μέ βαθύ αἶσθημα εὐθύνης, ἀθόρυβα καί μέ φόβο Θεοῦ, ἔργο, παρόμοιο τοῦ ὁποίου δέν ἐγνώρισε ποτέ ἡ νεότερη ἑλλαδική Ἐκκλησία. Καί κλείνοντας τό ταπεινὸ καί ἐπιβεβλημένο αὐτό μνημόσυνο γιά τόν μεγάλο αὐτόν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς ἀγάπης, τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας, πρέπει νά ἐπαναλάβουμε καί πάλι τοῦτο. Ὁ μακ. Ἱερώνυμος ἔγραφε τή «χρυσή σελίδα» τῆς σύγχρονης ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Καί ἔτσι θά τόν ἀποδώσει ἡ ἱστορία στοὺς ἐπιγενομένους.

Γ. Ι.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος,
ιδρυτής τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

«...καθώς δεδοκιμάσμεθα ὑπό τοῦ Θεοῦ πιστευθῆναι τό εὐαγγέλιον, οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλά τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν. οὔτε γάρ ποτε ἐν λόγῳ κολακείας ἐγενήθημεν, καθὼς οἴδατε, οὔτε ἐν προφάσει πλεονεξίας, Θεός μάρτυς, οὔτε ζητοῦντες ἐξ ἀνθρώπων δόξαν, οὔτε ἀφ' ὑμῶν οὔτε ἀπό ἄλλων, δυνάμενοι ἐν βάρει εἶναι ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι, ἀλλ' ἐγενήθημεν ἥπιοι ἐν μέσῳ ὑμῶν, ὡς ἄν τροφός θάλπη τὰ ἐαυτῆς τέκνα· οὕτως ὁμιροῦμενοι ὑμῶν εὐδοκοῦμεν μεταδοῦναι ὑμῖν οὐ μόνον τό εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί τας ἐαυτῶν ψυχάς, διότι ἀγαπητοί ἡμῖν γεγέννησθε... ὑμεῖς μάρτυρες καί ὁ Θεός ὡς ὁσίως καί δικαίως καί ἀμέμπτως ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν ἐγενήθημεν».

(Α' Θεσσαλονικεῖς β' 4-10)

Ὁ Ἀρχ. Χριστόδουλος,
ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας τῶν
Ἀθηνῶν

«Προσπαθοῦν νά μᾶς ἐπιβάλουν νά κλειστοῦμε στό καβούκι μας, νά μὴ μιλάμε γιὰ τό Χριστό, γιατί ἔτσι φανατίζουμε τόν κόσμο. Αὐτό λένε οἱ δημοκράτες ἐντός εἰσαγωγικῶν, οἱ σημερινοί, πού ἐνδιαφέρονται γιὰ τήν κοινωνική εἰρήνη. Ὅταν ἐκεῖνοι, μέ αὐτά πού λένε, διχάζουν τόν κόσμο εἶναι καλά;... Μᾶς λένε φανατικούς, φονταμενταλιστές, μισαλλόδοξους, ἀνθρώπους, πού δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ κοινωνική ἐνότητα. Σέ ὅλους αὐτούς, πού βλέπω νά μιλοῦν ἐναντίον μας ἀπό τά τηλεοπτικά παράθυρα καί τραπέζια, ἀπαντῶ: Δέν θά ὑπακούσουμε... Ἄν θέλουν, ἄς τήν ἀνεχτοῦν αὐτή τήν Ἐκκλησία. Ἄν, πάλι, δέν τοὺς ἀρέσει, ἄς πάρουν τό καπελάκι τους καί ἄς μᾶς ἀφήσουν ἡσυχους νά ἐπιτελέσουμε τό καθῆκον μας».

(24 Μαΐου 2001)